

Sygn. akt XVII AmE 93/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 21 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania T. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. P. B., T. B. w B.

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania T. B. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 12 maja 2014 r. Nr (...)

I. oddała odwołanie;

II. zasądza od T. B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt XVII AmE 93/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 maja 2014 r., znak: (...) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej T. B. i P. B. prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) s.c. P. B., T. B. z siedzibą w B., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorca ten naruszył art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego w ten sposób, iż nie przestrzegając obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi naruszając warunek 2.2.2 o treści: „Koncesjonariuszom nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami.”

Za wyżej opisane działanie, Prezes URE wymierzył T. B. karę pieniężną w wysokości (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi osiągniętego w 2013 roku, tj. w kwocie 36 600 zł (trzydzieści sześć tysięcy sześćset złotych). Wobec P. B., która jest zainteresowana w niniejszej sprawie Prezes URE umorzył postępowanie z uwagi na brak przychodu wynikającego z działalności koncesjonowanej osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Za podstawę swojego stanowiska Prezes URE uznał okoliczność ujawnienia w trakcie działań kontrolnych realizowanych w ramach ogólnokrajowej kontroli jakości paliw przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej, naruszenia warunków udzielonych koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz ustawy – Prawo energetyczne, polegających na oferowaniu paliw niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach.

Od powyższej decyzji powód – T. B. wniósł odwołanie, zaskarżając ją w całości. Decyzji zarzucił naruszenie:

1) art. 80 k.p.a., tj. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że zebrany materiał dowodowy nie potwierdza dochowania przez przedsiębiorcę należytej staranności przy wykonywaniu koncesjonowanej działalności gospodarczej, podczas gdy przedsiębiorca uzyskał świadectwo jakości zakupionego paliwa oraz nie miał możliwości przeprowadzenia specjalistycznych badań we własnym zakresie,

2) art. 80 k.p.a., tj. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia przedsiębiorcy, dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe uzasadnia wymierzenie skarżącemu kary w wysokości 36.600 zł.,

3) art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że skarżący dopuścił się naruszenia warunku określonego w pkt 2.2.2. udzielonej mu koncesji, to jest świadomie uczynił przedmiotem obrotu paliwo ciekłe - gaz, jakościowo niezgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach, gdy tymczasem jak wynika to z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, skarżący dołożył wszelkich możliwych starań aby gaz dostarczony do stacji paliw odpowiadał obowiązującym wymaganiom jakościowym,

Mając na względzie powyższe zarzuty, przedsiębiorca wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz umorzenie postępowania, a także o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania, strona powodowa kwestionowała słuszność stwierdzenia, iż skarżący świadomie uczynił przedmiotem obrotu paliwo ciekłe – gaz, jakościowo niezgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach. Jednocześnie odwołujący podniósł, że podjął wszelkie dostępne środki czyli uzyskał świadectwo jakości paliwa, w celu wykluczenia możliwości sprzedaży paliwa niespełniającego wymagań jakościowych. Zaprzeczał także twierdzeniom organu, iż posiada techniczną możliwość pobierania próbek paliwa i poddawania ich wyspecjalizowanym badaniom. W związku z tym twierdził, że wymierzona kara jest rażąco wygórowana.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. B., prowadzący działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w formie spółki cywilnej pod nazwą: (...) s.c. S. B. T. B. od 31 grudnia 2013 r. (...) s.c. P. B., T. B. z siedzibą w B. – posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 21 września 2004 r. nr (...) z późn. zm./k. 13 - 18 akt admin./

Zgodnie z pkt 2.2.2. wyżej wymienionej koncesji Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami./k. 13 - 18 akt admin./

U powoda w dniu 3 lipca 2013 r. została przeprowadzona kontrola przez Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej dotycząca jakości sprzedawanego paliwa. /k. 11 - 12 akt admin./

W wyniku przeprowadzonych badań nr (...) z dnia 5 lipca 2013 r. przez laboratorium (...) Spółka z o.o. z siedzibą C. zostało stwierdzone, że oferowany w dniu kontroli (3 lipca 2013 r.) gaz płynny nie spełniał wymagań jakościowych

w zakresie parametru całkowitej zawartości siarki - wynik badania >100 mg/kg, wymagania jakościowe max. 50 mg/kg, tolerancja < 50+9,2 mg/kg. Przekroczenie dopuszczalnej normy, z uwzględnieniem tolerancji, nastąpiło o 68,9%./(protokół k. 10 akt admin./

W momencie kontroli przedsiębiorca oszacował stan ilościowy gazu płynnego na 1800 litrów, przy czym ostatnia dostawa miała miejsce w dniu 21 czerwca 2013 r. Dostawcą gazu płynnego była „ (...)” (...), (...)-(...) S., ul. (...).

Prezes URE został powiadomiony pismem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 10 stycznia 2014 r./k. 2- 4 akt admin./ o tym, że powód prowadził obrót paliwem ciekłym gazem płynnym LPG nie odpowiadającym wymaganiom jakościowym określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG).

Podczas kontroli i podczas postępowania przed Prezesem URE przedsiębiorca nie okazał świadectwa jakości paliwa potwierdzającego jakość dostarczonego gazu płynnego. Do dnia 9 lipca 2013 r. niespełniający wymagań jakościowych gaz płynny został przez Przedsiębiorcę wyprzedany w całości./k. 11 – 12 akt admin./

Przedsiębiorca nie kwestionował wyników przeprowadzonych badań jakości oferowanego gazu płynnego, ani prawidłowości pobrania próbek paliwa w toku kontroli.

W roku 2013 powód – jako wspólnik spółki cywilnej uzyskał przychód z działalności koncesjonowanej dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi w wysokości

(...) zł./k.28 akt admin./

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania administracyjnego oraz załączone do odwołania, które nie były przez strony kwestionowane. W szczególności powód nie kwestionował wyników badań laboratoryjnych dotyczących paliwa pobranego podczas przeprowadzonej kontroli, jak również faktu naruszenia warunku 2.2.2. udzielonej koncesji.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu rację miał Prezes URE wskazując, że powód nie wywiązał się z obowiązku określonego w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy o Prawie energetycznym poprzez naruszenie wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz. U. z 2006 r. Nr 251, poz. 1851 z późn. zm.).

W pierwszej kolejności należało zważyć, że stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 p.e., wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Objęcie określonej działalności gospodarczej reglamentowaniem oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony dóbr, których działalność ta dotyczy. Przyznanie koncesji na prowadzenie określonej działalności gospodarczej stanowi swoistą gwarancję organu koncesyjnego dla konsumentów, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Zgodnie z warunkiem 2.2.2. udzielonej przedsiębiorcy T. B. koncesji na obrót paliwami ciekłymi „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów”.

Z treści przywołanego zapisu koncesji wynika zatem, iż w prowadzonej działalności przedsiębiorca winien spełniać wymagania w zakresie parametrów jakości sprzedawanych paliw ciekłych.

Oczywistym jest więc, że to na powódzie, jako profesjonalistcie ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności gospodarczej, która wykluczyłaby możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie

odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG). Podkreślenia wymaga, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Mogą to czynić, np. poprzez pobranie stosownych próbek paliwa do kontroli i uzyskanie odpowiedniego świadectwa jakości. Ryzyko wprowadzenia do sprzedaży paliwa o niewłaściwej jakości ciąży na przedsiębiorcy, który przyjmuje wobec swoich kontrahentów, którym paliwo sprzedaje odpowiedzialność za jakość sprzedawanego paliwa, że spełnia ono normy jakościowe określone w obowiązujących przepisach

Należy przy tym zaznaczyć, że dla ustalenia obiektywnego faktu naruszenia warunków koncesji nie ma znaczenia dobra bądź zła wiara przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą, gdyż do zastosowania klasycznych sankcji administracyjnych wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób niezgodny z wiążącym go nakazem albo zakazem (wyroki Sądu Najwyższego z 30 września 2011 r., III SK 10/11; z 5 listopada 2008 r., III SK 6/08 i powołane tam przykłady).

Z tych względów nie ma znaczenia, czy zmiana parametru paliwa była związana z celowym i świadomym działaniem przy wykonywaniu koncesjonowanej działalności gospodarczej.

Zatem, skoro w wyniku przeprowadzonych kontroli ustalono, że wprowadzone do obrotu paliwo ciekłe nie spełnia wymogów jakościowych zgodnych z obowiązującymi przepisami, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa tylko i wyłącznie na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa.

Mając na uwadze, że działanie takie stanowi naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi słusznie Prezes URE uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy p.e. W myśl tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

W ocenie Sądu decydujące znaczenie w przedmiotowej sprawie ma zatem ocena dokonana przez Prezesa URE, co do charakteru i rozmiaru naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy – Prawo energetyczne i udzielonej koncesji. Sąd stanął na stanowisku, że wydana przez pozwanego decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów.

W szczególności Sąd nie podzielił zarzutów powoda, iż pozwany błędnie przyjął, iż powód wykazał się brakiem należytej staranności, która obowiązuje przedsiębiorcę na podstawie art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego. Zaznaczyć należy, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód przy odbiorze towaru nie przeprowadził żadnych badań jakości dostarczonego paliwa a nawet nie posiadał certyfikatu jakości od dostawcy. Powyższe pozwała przyjąć, że powód nie poczynił jakichkolwiek działań, aby nie dopuścić do obrotu paliwa o niewłaściwej jakości.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących kary, to w ocenie Sądu niedochowanie warunków koncesji przez powoda stanowiło wystarczającą i samodzielną podstawę do nałożenia na niego kary pieniężnej przez Prezesa URE. Z jasnej treści przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy p.e. wynika bowiem, że jedyną przesłanką do jego zastosowania jest wynik badania wskazujący, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych.

Zgodnie z art. 56 ust. 3 p.e. wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Przy określaniu wysokości kary Prezes URE wziął pod uwagę treść powyższego przepisu i prawidłowo uwzględnił fakt, że przedsiębiorca był dotychczas dwukrotnie ukarany za naruszenie warunków koncesji analogicznych warunkach a także właściwie ocenił jego możliwości finansowe.

Dlatego należy stwierdzić, że nałożenie na spółkę kary pieniężnej w wysokości odpowiadającej (...) % przychodu powoda z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2013 roku uwzględnia zarówno okoliczności jak i rozmiar stwierdzonego naruszenia koncesji. Kara nie mogła być przy tym niższa, gdyż wcześniejsze kary nakładane na powoda

okazały się być bezskuteczne, skoro powód nadal wprowadzał on do obrotu paliwo nie odpowiadające normom jakościowym a ponadto nie posiadał nawet świadectwa jego jakości pochodzącego od dostawcy.

Dlatego mając na uwadze konieczność wyegzekwowania od powoda obowiązku przestrzegania warunków koncesji konieczne stało się wymierzenie mu kary na stosunkowo wysokim poziomie w odniesieniu do uzyskiwanych dochodów. Zdaniem Sądu tylko takiej wysokości kara będzie efektywna i może spowodować, że powód w przyszłości nie będzie naruszał warunków koncesji. Kara w tej wysokości jest także proporcjonalna do stwierdzonego naruszenia warunków koncesji i będzie zdolna oddziaływać prewencyjnie zarówno na powoda jak i innych przedsiębiorców działających na rynku sprzedaży paliw.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za bezzasadne.

Wobec tego, że powód w całości sprawę przegrał, w myśl art. 98 k.p.c. został na niego nałożony obowiązek zwrotu na rzecz pozwanego, poniesionych przez niego kosztów niezbędnych do celowej obrony – kosztów zastępstwa procesowego strony przez pełnomocnika.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka